

Arrest

nr. 299 482 van 4 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 22 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. JANS en van attaché F. FLAVI, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 oktober 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 oktober 2021 om internationale bescherming. Op 22 mei 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 mei 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen op (...) 1992 in het dorp Miagan, in het district Hesarak, in provincie Nangarhar. U bent gehuwd met R. B. (...) met wie u vier zonen heeft, genaamd J. (...), I. (...), O. (...) en S. (...). U had een eigen voedingswinkel in uw dorp in Afghanistan. U deed de inkopen voor uw winkel in Jalalabad stad. Op weg van Jalalabad stad naar uw winkel passeerde u langs een checkpost van de Arbaki. De Arbaki hielden vaak uw wagen tegen waarna ze etenswaren aan u vroegen. U vertelde de Arbaki iedere keer dat u dit niet wilde doen omdat u anders problemen zou krijgen met de taliban. De Arbaki luisterden nooit naar u.

Op een dag kwamen de taliban naar uw winkel, terwijl u inkopen aan het doen was voor uw winkel in Jalalabad. De taliban vroegen aan uw leerling in de winkel, genaamd N. (...), waar u was. De taliban waren boos omdat u niet aanwezig was en ze hebben uw leerling geslagen. Toen u de volgende dag aankwam in uw winkel vertelde N. (...) u over het incident. U bent vervolgens direct naar huis gereden aangezien u besepte dat de taliban wisten dat u goederen aan de Arbaki had gegeven.

Thuis verwittigde u uw ouders over het incident. Diezelfde avond hebben de taliban uw huis omsingeld. Uw moeder verstopte u in het reservoir waar uw familie bloem bewaarde. De taliban kwamen binnen en hebben heel uw huis doorzocht. De taliban hebben u niet gevonden. Uw vader vertelde de taliban dat u die avond naar huis was gekomen maar dat u ondertussen terug was vertrokken. De taliban geloofden niet dat u niet thuis was. Uw vader weigerde te vertellen waar u was. De taliban vertelden uw vader dat u een spion was voor de lokale politie. U zou simkaarten hebben gekregen van de overheid en u zou de locaties van de centra van de taliban kennen. Ze toonden uw vader een video waarop te zien wat dat u de Arbaki goederen gaf. De taliban zeiden ook dat u bij operaties van de overheid betrokken was. Uzelf en uw vader waren door uw neven, die eveneens taliban waren, gezien op velden tijdens een operatie in de regio. De taliban vroegen uw vader waarom jullie op dat moment aanwezig waren op de velden. Uw vader vertelde de taliban dat jullie de velden aan het irrigeren waren. De taliban geloofden hem niet. De taliban wilden uw jongere broer Z. (...) meenemen. Ze zouden hem vrijlaten nadat u zich bij hen had aangegeven. Uw vader weigerde dit waarna de taliban hem sloegen. Uw moeder, uw vrouw en de kinderen waren aan het huilen. Een talib vroeg wederom toestemming aan uw vader om uw broer mee te nemen anders zou hij uw broer neerschieten. Uw vader weigerde opnieuw waarna de talib uw broer heeft neergeschoten. De taliban verlieten vervolgens uw huis en namen uw auto mee.

Toen de taliban weg waren, zijn enkele dorpelingen naar uw huis gekomen. Vervolgens heeft uw moeder u uit het reservoir voor de bloem gehaald. Uw familie heeft in samenspraak met de dorpelingen besloten dat u Afghanistan moest verlaten. U bent met twee dorpelingen naar het huis van uw tante gewandeld. U vertelde uw tante over het incident met de taliban. Uw tante zei dat u niet kon blijven omdat ze geen problemen wilde met de taliban. Ze regelde een auto voor u naar Jalalabad. U heeft Afghanistan in het Afghaans jaar 1399 verlaten (periode maart 2020 – maart 2021). U reisde naar België waar u op 21 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

De taliban zijn de dag na uw vertrek uit uw dorp naar de begrafenis van uw broer gekomen en zij vroegen naar u. Ongeveer twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (begin februari 2023) belden uw schoonvader en uw vader naar u. Ze vertelden dat de taliban naar uw familiale huis waren gekomen op zoek naar u. Uw vader vertelde aan de taliban dat hij nog steeds geen nieuws had over u.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara neer. U legt ook kopieën van foto's betreffende uzelf in uw winkel en van uw auto neer alsook twee postbewijzen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat zij u verdenken van verklikking aan en samenwerking met de toenmalige Afgaanse lokale politie en Arbaki (CGVS, p. 12)

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo heeft u gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals inconsistente verklaringen heeft afgelegd.

Zo verklaart u aanvankelijk dat de Arbaki meermaals naar uw winkel zijn gekomen waarbij ze u dwongen om goederen aan hen te verkopen (CGVS, p. 10-11). Later verklaart u opeens dat de Arbaki nooit naar uw winkel zijn gekomen maar dat ze u steeds tegenhielden bij een checkpoint wanneer u onderweg was van Jalalabad stad naar uw winkel met uw inkopen (CGVS, p. 13-14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u formeel eerstgenoemde verklaring afgelegd te hebben. U verklaart dat de Arbaki nooit naar uw winkel zijn gekomen en dat u dit nooit heeft gezegd. De Arbaki konden niet naar uw winkel komen aangezien deze te ver lag van hun checkpoint (CGVS, p. 13-14).

Ook verklaarde u initieel dat de Arbaki iedere auto tegenhielden en aan bepaalde chauffeurs vroegen om naar een hoekje te rijden waar de Arbaki vervolgens goederen afnamen van deze personen (CGVS, p. 14). Later in het interview verklaart u dan weer dat de Arbaki auto's tegenhielden op een rotonde en aan bepaalde chauffeurs vroegen om naar de andere kant van de rotonde te rijden om daar goederen van deze personen te nemen (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalt u enkel uw laatste verklaring (CGVS, p. 18).

Daarnaast verklaart u aanvankelijk dat de taliban op de hoogte waren van het feit dat de Arbaki soms goederen afnamen van personen aan de checkpoint en dat ze chauffeurs waarschuwden geen goederen meer aan de overheid te geven op straffe van dood of steniging (CGVS, p. 18). Een ogenblik later verklaart u opeens dat de taliban niet wisten dat de overheid goederen van personen kregen aan de checkpoint (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat de taliban geen waarschuwingen hebben gegeven aan chauffeurs. Ze hadden enkel gewone burgers gewaarschuwd om geen contact met de overheid te hebben op straffe van dood of steniging (CGVS, p. 19).

Daarbovenop verklaart u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u op heden enkel contact heeft met uw schoonvader die zich naar een andere regio moet verplaatsen om met u te bellen. U geeft aan dat u geen contact heeft met uw vader aangezien deze een ouder persoon is en zich niet gemakkelijk kan verplaatsen naar deze regio (CGVS, p. 7). Nadien verklaart u opeens dat uw vader u twee maanden voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft opgebeld en u heeft verteld dat de taliban naar uw huis waren gekomen (CGVS, p. 12). Gezien u doorheeft dat deze verklaring tegenstrijdig is met uw vorige verklaring, voegt u er zelf snel aan toe dat het uw schoonvader was die naar u heeft getelefoneerd maar dat uw vader bij hem was en dat uw schoonvader de telefoon aan uw vader heeft gegeven (CGVS, p. 12).

Het geheel van bovenstaande verklaringen toont aan dat u zich gedurende uw persoonlijk onderhoud meermaals hebt tegengesproken. Al uw verweren of verklaringen op bovenstaande tegenstrijdigheden zijn echter niet afdoende. Het louter ontkennen of aanpassen van uw eerste verklaring of het herhalen van uw laatste verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheden. Gelet op deze tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban omwille van uw contacten met de Arbaki.

Voorts dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban en de daaruit volgende aanval op uw huis en dood van uw broer.

Het valt in de eerste plaats opmerkelijk te noemen dat u bijzonder weinig informatie kan verschaffen over de omstandigheden van de aanval door de taliban op uw huis. U weet niet wie van de taliban naar uw huis zijn gekomen noch hoeveel talibs er waren (CGVS, p. 17). U verklaart dat de taliban geen namen hebben genoemd en elkaar niet aanspraken met een bepaalde naam (CGVS, p. 19). Ook weet u niet wanneer de taliban precies uw huis hebben verlaten (CGVS, p. 20) en wanneer de dorpelingen zijn

binnengekomen (CGVS, p. 20-21). Ook is uw kennis over de precieze omstandigheden betreffende de moord op uw broer bijzonder ontoereikend. U weet niet wie van de taliban uw broer heeft doodgeschoten (CGVS, p. 19) noch waar uw broer precies verwond was (CGVS, p. 20). Gevraagd of u naar het lichaam van uw broer bent gaan kijken nadat u uit het reservoir was gekomen, antwoordt u dat u dit niet heeft gedaan omdat u geëvacueerd was (CGVS, p. 21). U wilde niet naar uw broer gaan omdat u bang was en het huis moest verlaten (CGVS, p. 21). U weet verder niet wat er allemaal met uw broer is gebeurd (CGVS, p. 22). U weet enkel te vertellen dat uw broer de volgende dag werd begraven. U kan verder echter geen details over zijn begrafenis verschaffen. Ook weet u niet hoeveel talibs naar deze begrafenis zijn gekomen (CGVS, p. 22).

Ter verdediging voor uw gebrek aan kennis over de omstandigheden rond de aanval op uw huis en de moord op uw broer, verwijst u meermaals naar het feit dat u op dat moment verstopt was in het reservoir voor de bloem (CGVS, p. 17, 20-21). U stelt zelfs dat u enkel stemmen hoorde en niet wist of het de taliban of de dorpelingen waren (CGVS, p. 21). Dit verweer overtuigt niet gezien u, ondanks het feit dat u in het reservoir verstopt was, wel in staat bleek te zijn om de gesprekken tussen de taliban en uw familie perfect te verstaan. U weet immers exact te vertellen wat de taliban allemaal aan uw ouders hebben gezegd in uw huis en vice versa (CGVS, p. 11, 18-20). Bovendien kan minstens verwacht worden dat u, gezien het belang van deze gebeurtenissen, beter op de hoogte zou zijn en dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om hierover informatie te bekomen. Wanneer er wordt gevraagd of u aan uw vader of uw moeder meer informatie over de exacte omstandigheden van de aanval door de taliban op uw huis of de moord op uw broer heeft gevraagd, antwoordt u telkens dat u hierover nooit meer informatie heeft gevraagd (CGVS, p. 17 en 22). U heeft echter op heden nog steeds contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 7). Dat u op geen enkel ogenblik meer informatie heeft gevraagd over wat er net gebeurd zou zijn, lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor uw geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. Het kan immers weinig overtuigen dat u niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de vermeende exacte gebeurtenissen in uw huis, die een grote impact op en verregaande gevolgen voor u en uw familie, meer bepaald de dood van uw broer, zouden hebben gehad. Dergelijk gebrek aan interesse in de gevolgen van uw persoonlijke problemen ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven legt u inconsistente verklaringen af over de persoon die u in het reservoir voor de bloem heeft verstopt. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud meermaals dat uw moeder u hierin heeft verstopt (CGVS, p. 11, 17, 18 en 24). Wanneer gevraagd wordt hoe uw moeder in staat was om alleen de zakken bloem over u te kappen, stelt u opeens dat uw vrouw er ook bij was (CGVS, p. 24). Dat u pas helemaal op het einde van het persoonlijk onderhoud ter sprake brengt dat uw moeder én uw vrouw u hebben verstopt in het reservoir voor de bloem, nadat u erop gewezen wordt dat het opmerkelijk is dat uw moeder de zakken bloem alleen kon optillen, wekt eerder de indruk dat u niet de volledige waarheid vertelt over de aanval van de taliban.

Daarnaast zijn zowel uw eigen reactie als die van uw familie opmerkelijk. U beschrijft de taliban als een wrede groep die dorpelingen dwongen om eten en drinken aan hen te geven en geweld tegen hen gebruikten. Indien personen niet naar de taliban luisterden, dan vermoordden de taliban hen (CGVS, p. 9). Gelet op deze beschrijving is het niet aannemelijk dat u na de gewelddadige ontmoeting tussen de taliban en uw leerling N. (...), waaruit duidelijk bleek dat de taliban naar u op zoek waren, geen voorzorgsmaatregelen heeft getroffen. Gevraagd of uw familie heeft geprobeerd om een oplossing te zoeken voor dit probleem, antwoordt u dat jullie dit niet hebben gedaan. Er werd ook niet gesproken over het nemen van bepaalde voorzorgsmaatregelen. U stelt dat de taliban immers die nacht naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 16). Gevraagd naar de tijdsperiode tussen het moment dat u het nieuws vernam van N. (...) en de aanval van de taliban op uw huis, antwoordt u dat er mogelijks ongeveer twee à drie uur tijd tussen beide momenten zat (CGVS, p. 16-17). Het is onduidelijk waarom uw familie in deze periode niets zou hebben ondernomen om uw veiligheid te garanderen, terwijl zij u na de aanval van de taliban op uw huis onmiddellijk uit uw dorp en naar uw tante hebben gestuurd (CGVS, p. 21). Bovendien kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij de voorzorgsmaatregelen die uw familie heeft genomen na de aanval van de taliban op uw huis. U verklaart dat de dorpelingen de regio hebben gecontroleerd om te kijken of de taliban verdwenen waren vooraleer u uit het reservoir bent gekomen (CGVS, p. 22). U zou vervolgens met twee dorpelingen te voet naar het dorp van uw tante zijn gewandeld, wat ongeveer op een wandelafstand van dertig à vijfendertig minuten lag (CGVS, p. 22). Dat uw familie u 's nachts zo kort na een aanval van de taliban op uw huis én de moord op uw broer naar uw tante zou laten wandelen met als enige bescherming de aanwezigheid van twee dorpelingen, is evenmin te begrijpen. De beperkte voorzorgsmaatregel die uw familie blijkbaar nam, alsook hun aanvankelijke passieve houding, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen geenszins dat de taliban na uw vlucht op een doortastende en intensieve manier naar u op zoek zouden zijn gegaan. Ze zouden de dag na de aanval op uw huis op de begrafenis van uw broer zijn verschenen (CGVS, p. 22). Ook zouden ze twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u (CGVS, p. 12). Uw vader vertelde de taliban dat hij geen nieuws had over u of over uw verblijfplaatsen (CGVS, p. 12), en hiermee was de kous af. Uw familie zou verder geen problemen meer hebben gehad met de taliban (CGVS, p. 12 en 23) en het momenteel goed stellen (CGVS, p. 7). Dit staat in schril contrast met uw verklaring dat de taliban in hun zoektocht naar u in eerste instantie uw leerling N. (...) gewelddadig hebben geslagen (CGVS, p. 11) en vervolgens uw broer zonder meer hebben vermoord omdat ze u niet vonden (CGVS, p. 11). Uit niets blijkt echter dat de taliban u, die zij van spionage en verraad zouden beschuldigen, na de aanval op uw huis nog intensief zouden zoeken.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara geeft hoogstens een indicatie van uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. De door u voorgelegde kopieën van foto's van uzelf in uw winkel en van uw auto kunnen aan bovenstaande evenmin iets wijzigen. Deze foto's kunnen louter aantonen dat u in een winkel werkte en een auto had. De voorgehouden problemen kunnen er echter niet uit worden afgeleid. Bovendien hebben privéfoto's geen bewijswaarde, omdat fotomateriaal gemanipuleerd kan worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van de stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder tonen de postdocumenten slechts aan dat u post uit Afghanistan gekregen heeft.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er

mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en

bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat

personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het beginsel van de fair play", van het

zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het “*proportionaliteits (evenredigheids-) beginsel*”. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert.

Na een theoretische uiteenzetting van de door hem geschonden geachte bepaling en beginselen, voert verzoeker *in concreto* het volgende aan:

I. Aangaande de opdrachten voor de Taliban

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk de waarheid heeft verteld gedurende het interview bij het CGVS, doch dat hij zijn rol bij de Taliban heeft afgezwakt omdat hij schrik had dat een ex-Talibanlid geen internationale bescherming zou kunnen krijgen.

Verzoeker was dan ook wel degelijk een ex-lid van de Taliban en heeft voor de Taliban opdrachten uitgevoerd.

Verzoeker brengt – voor het eerst – bij dit verzoekschrift stukken bij die dit aantonen, zoals een foto waarop verzoeker gewapend te zien is. (STUK 3)

Verzoeker vraagt dan ook om opnieuw gehoord te worden door het CGVS zodat verzoeker zijn verhaal kan doen over wat hij precies gedaan heeft voor de Taliban.

Indien verzoeker thans zou dienen terug te keren naar Afghanistan, dan zou verzoeker als ex-lid als een verrader worden gezien door de Taliban en gedood worden.

II. Verzoeker kan niet terugkeren naar Afghanistan

Uiteraard is de Taliban – die het gehele grondgebied controleert – er thans van op de hoogte dat verzoeker niet meer in Afghanistan verblijft.

Het is algemeen bekend dat Afghaanse mannen die het land verlaten om internationale bescherming aan te vragen in het westen, op weinig sympathie en mededogen kunnen rekenen van de Taliban in geval van een terugkeer. Dit houdt dan ook in dat verzoeker niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Daarenboven heerst er thans in Afghanistan extreme armoede en is er zelfs sprake van hongersnood. Dit bovenop de massale mensenrechtenschendingen en een totaal gebrek aan een rechtsstaat.

Het UNHCR roept dan ook onmiddellijk op tot minstens een schorsing van de asielaanvragen zodat er thans geen asielzoekers teruggestuurd kunnen worden.

Het non-refoulementbeginsel wordt door de bestreden beslissing dan ook geschonden volgens het rapport van het UNHCR genaamd “Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan” van februari 2022.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden een foto van verzoeker met een wapen en twee foto's van niet nader gespecificeerde documenten (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 24 oktober 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. Bij een op 29 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een niet nader gespecificeerde foto van drie mannen – waarvan één man een wapen draagt – en twee foto's van niet nader gespecificeerde “*brieven*” (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van *“het beginsel van de fair play”*, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij gedood zal worden door de taliban die hem van verklikking aan en samenwerking met de toenmalige Afghaanse lokale politie en Arbaki zouden verdenken.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, nu (i) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen, (ii) hij bijzonder weinig informatie kan verschaffen over de omstandigheden van de aanval door de taliban op zijn huis, (iii) hij inconsistente verklaringen aflegt over de persoon die hem in het reservoir voor de bloem heeft verstopt, (iv) zowel zijn eigen reactie als die van zijn familie opmerkelijk is, (v) uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat de taliban na zijn vlucht op een doortastende en intensieve manier naar hem op zoek zouden zijn gegaan en (vi) de documenten die hij neerlegt geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht: *"In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo heeft u gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals inconsistente verklaringen heeft afgelegd.*

Zo verklaart u aanvankelijk dat de Arbaki meermaals naar uw winkel zijn gekomen waarbij ze u dwongen om goederen aan hen te verkopen (CGVS, p. 10-11). Later verklaart u opeens dat de Arbaki nooit naar uw winkel zijn gekomen maar dat ze u steeds tegenhielden bij een checkpoint wanneer u onderweg was van Jalalabad stad naar uw winkel met uw inkopen (CGVS, p. 13-14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u formeel eerstgenoemde verklaring afgelegd te hebben. U verklaart dat de Arbaki nooit naar uw winkel zijn gekomen en dat u dit nooit heeft gezegd. De Arbaki konden niet naar uw winkel komen aangezien deze te ver lag van hun checkpoint (CGVS, p. 13-14).

Ook verklaarde u initieel dat de Arbaki iedere auto tegenhielden en aan bepaalde chauffeurs vroegen om naar een hoekje te rijden waar de Arbaki vervolgens goederen afnamen van deze personen (CGVS, p. 14). Later in het interview verklaart u dan weer dat de Arbaki auto's tegenhielden op een rotonde en aan bepaalde chauffeurs vroegen om naar de andere kant van de rotonde te rijden om daar goederen van deze personen te nemen (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalt u enkel uw laatste verklaring (CGVS, p. 18).

Daarnaast verklaart u aanvankelijk dat de taliban op de hoogte waren van het feit dat de Arbaki soms goederen afnamen van personen aan de checkpoint en dat ze chauffeurs waarschuwden geen goederen meer aan de overheid te geven op straffe van dood of steniging (CGVS, p. 18). Een ogenblik later verklaart u opeens dat de taliban niet wisten dat de overheid goederen van personen kregen aan de checkpoint (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat de taliban geen waarschuwingen hebben gegeven aan chauffeurs. Ze hadden enkel gewone burgers gewaarschuwd om geen contact met de overheid te hebben op straffe van dood of steniging (CGVS, p. 19).

Daarbovenop verklaart u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u op heden enkel contact heeft met uw schoonvader die zich naar een andere regio moet verplaatsen om met u te bellen. U geeft aan dat u geen contact heeft met uw vader aangezien deze een ouder persoon is en zich niet gemakkelijk kan verplaatsen naar deze regio (CGVS, p. 7). Nadien verklaart u opeens dat uw vader u twee maanden voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft opgebeld en u heeft verteld dat de taliban naar uw huis waren gekomen (CGVS, p. 12). Gezien u doorheeft dat deze verklaring tegenstrijdig is met uw vorige verklaring, voegt u er zelf snel aan toe dat het uw schoonvader was die naar u heeft getelefoneerd maar dat uw vader bij hem was en dat uw schoonvader de telefoon aan uw vader heeft gegeven (CGVS, p. 12). Het geheel van bovenstaande verklaringen toont aan dat u zich gedurende uw persoonlijk onderhoud meermaals hebt tegengesproken. Al uw verweren of verklaringen op bovenstaande tegenstrijdigheden zijn echter niet afdoende. Het louter ontkennen of aanpassen van uw eerste verklaring of het herhalen van uw laatste verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheden. Gelet op deze tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban omwille van uw contacten met de Arbaki.

Voorts dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban en de daaruit volgende aanval op uw huis en dood van uw broer.

Het valt in de eerste plaats opmerkelijk te noemen dat u bijzonder weinig informatie kan verschaffen over de omstandigheden van de aanval door de taliban op uw huis. U weet niet wie van de taliban naar uw huis zijn gekomen noch hoeveel talibs er waren (CGVS, p. 17). U verklaart dat de taliban geen namen hebben genoemd en elkaar niet aanspraken met een bepaalde naam (CGVS, p. 19). Ook weet u niet

wanneer de taliban precies uw huis hebben verlaten (CGVS, p. 20) en wanneer de dorpelingen zijn binnengekomen (CGVS, p. 20-21). Ook is uw kennis over de precieze omstandigheden betreffende de moord op uw broer bijzonder ontoereikend. U weet niet wie van de taliban uw broer heeft doodgeschoten (CGVS, p. 19) noch waar uw broer precies verwond was (CGVS, p. 20). Gevraagd of u naar het lichaam van uw broer bent gaan kijken nadat u uit het reservoir was gekomen, antwoordt u dat u dit niet heeft gedaan omdat u geëvacueerd was (CGVS, p. 21). U wilde niet naar uw broer gaan omdat u bang was en het huis moest verlaten (CGVS, p. 21). U weet verder niet wat er allemaal met uw broer is gebeurd (CGVS, p. 22). U weet enkel te vertellen dat uw broer de volgende dag werd begraven. U kan verder echter geen details over zijn begrafenis verschaffen. Ook weet u niet hoeveel talibs naar deze begrafenis zijn gekomen (CGVS, p. 22).

Ter verdediging voor uw gebrek aan kennis over de omstandigheden rond de aanval op uw huis en de moord op uw broer, verwijst u meermaals naar het feit dat u op dat moment verstopt was in het reservoir voor de bloem (CGVS, p. 17, 20-21). U stelt zelfs dat u enkel stemmen hoorde en niet wist of het de taliban of de dorpelingen waren (CGVS, p. 21). Dit verweer overtuigt niet gezien u, ondanks het feit dat u in het reservoir verstopt was, wel in staat bleek te zijn om de gesprekken tussen de taliban en uw familie perfect te verstaan. U weet immers exact te vertellen wat de taliban allemaal aan uw ouders hebben gezegd in uw huis en vice versa (CGVS, p. 11, 18-20). Bovendien kan minstens verwacht worden dat u, gezien het belang van deze gebeurtenissen, beter op de hoogte zou zijn en dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om hierover informatie te bekomen. Wanneer er wordt gevraagd of u aan uw vader of uw moeder meer informatie over de exacte omstandigheden van de aanval door de taliban op uw huis of de moord op uw broer heeft gevraagd, antwoordt u telkens dat u hierover nooit meer informatie heeft gevraagd (CGVS, p. 17 en 22). U heeft echter op heden nog steeds contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 7). Dat u op geen enkel ogenblik meer informatie heeft gevraagd over wat er net gebeurd zou zijn, lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor uw geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. Het kan immers weinig overtuigen dat u niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de vermeende exacte gebeurtenissen in uw huis, die een grote impact op en verregaande gevolgen voor u en uw familie, meer bepaald de dood van uw broer, zouden hebben gehad. Dergelijk gebrek aan interesse in de gevolgen van uw persoonlijke problemen ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven legt u inconsistente verklaringen af over de persoon die u in het reservoir voor de bloem heeft verstopt. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud meermaals dat uw moeder u hierin heeft verstopt (CGVS, p. 11, 17, 18 en 24). Wanneer gevraagd wordt hoe uw moeder in staat was om alleen de zakken bloem over u te kappen, stelt u opeens dat uw vrouw er ook bij was (CGVS, p. 24). Dat u pas helemaal op het einde van het persoonlijk onderhoud ter sprake brengt dat uw moeder én uw vrouw u hebben verstopt in het reservoir voor de bloem, nadat u erop gewezen wordt dat het opmerkelijk is dat uw moeder de zakken bloem alleen kon optillen, wekt eerder de indruk dat u niet de volledige waarheid vertelt over de aanval van de taliban.

Daarnaast zijn zowel uw eigen reactie als die van uw familie opmerkelijk. U beschrijft de taliban als een wrede groep die dorpelingen dwongen om eten en drinken aan hen te geven en geweld tegen hen gebruikten. Indien personen niet naar de taliban luisterden, dan vermoordden de taliban hen (CGVS, p. 9). Gelet op deze beschrijving is het niet aannemelijk dat u na de gewelddadige ontmoeting tussen de taliban en uw leerling N. (...), waaruit duidelijk bleek dat de taliban naar u op zoek waren, geen voorzorgsmaatregelen heeft getroffen. Gevraagd of uw familie heeft geprobeerd om een oplossing te zoeken voor dit probleem, antwoordt u dat jullie dit niet hebben gedaan. Er werd ook niet gesproken over het nemen van bepaalde voorzorgsmaatregelen. U stelt dat de taliban immers die nacht naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 16). Gevraagd naar de tijdsperiode tussen het moment dat u het nieuws vernam van N. (...) en de aanval van de taliban op uw huis, antwoordt u dat er mogelijks ongeveer twee à drie uur tijd tussen beide momenten zat (CGVS, p. 16-17). Het is onduidelijk waarom uw familie in deze periode niets zou hebben ondernomen om uw veiligheid te garanderen, terwijl zij u na de aanval van de taliban op uw huis onmiddellijk uit uw dorp en naar uw tante hebben gestuurd (CGVS, p. 21). Bovendien kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij de voorzorgsmaatregelen die uw familie heeft genomen na de aanval van de taliban op uw huis. U verklaart dat de dorpelingen de regio hebben gecontroleerd om te kijken of de taliban verdwenen waren vooraleer u uit het reservoir bent gekomen (CGVS, p. 22). U zou vervolgens met twee dorpelingen te voet naar het dorp van uw tante zijn gewandeld, wat ongeveer op een wandelafstand van dertig à vijfendertig minuten lag (CGVS, p. 22). Dat uw familie u 's nachts zo kort na een aanval van de taliban op uw huis én de moord op uw broer naar uw tante zou laten wandelen met als enige bescherming de aanwezigheid van twee dorpelingen, is evenmin te begrijpen. De beperkte voorzorgsmaatregel die uw familie blijkbaar nam, alsook hun aanvankelijke passieve houding, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen geenszins dat de taliban na uw vlucht op een doortastende en intensieve manier naar u op zoek zouden zijn gegaan. Ze zouden de dag na de aanval op uw huis op de begrafenis

van uw broer zijn verschenen (CGVS, p. 22). Ook zouden ze twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u (CGVS, p. 12). Uw vader vertelde de taliban dat hij geen nieuws had over u of over uw verblijfplaatsen (CGVS, p. 12), en hiermee was de kous af. Uw familie zou verder geen problemen meer hebben gehad met de taliban (CGVS, p. 12 en 23) en het momenteel goed stellen (CGVS, p. 7). Dit staat in schril contrast met uw verklaring dat de taliban in hun zoektocht naar u in eerste instantie uw leerling N. (...) gewelddadig hebben geslagen (CGVS, p. 11) en vervolgens uw broer zonder meer hebben vermoord omdat ze u niet vonden (CGVS, p. 11). Uit niets blijkt echter dat de taliban u, die zij van spionage en verraad zouden beschuldigen, na de aanval op uw huis nog intensief zouden zoeken.

(...)

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara geeft hoogstens een indicatie van uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. De door u voorgelegde kopieën van foto's van uzelf in uw winkel en van uw auto kunnen aan bovenstaande evenmin iets wijzigen. Deze foto's kunnen louter aantonen dat u in een winkel werkte en een auto had. De voorgehouden problemen kunnen er echter niet uit worden afgeleid. Bovendien hebben privéfoto's geen bewijswaarde, omdat fotomateriaal gemanipuleerd kan worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van de stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder tonen de postdocumenten slechts aan dat u post uit Afghanistan gekregen heeft."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat hij wel degelijk de waarheid heeft verteld tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij zijn rol bij de taliban heeft afgezwakt omdat hij schrik had dat een ex-talibanlid geen internationale bescherming zou kunnen krijgen. Hij stelt dat hij wel degelijk een ex-lid van de taliban was en dat hij voor de taliban opdrachten heeft uitgevoerd, waarna hij betoogt dat hij "voor het eerst" stukken bijbrengt die dit aantonen, zoals een foto waarop hij gewapend te zien is (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Hij vraagt opnieuw gehoord te worden door het CGVS zodat hij zijn verhaal kan doen over wat hij precies gedaan heeft voor de taliban. Tot slot stelt hij, indien hij thans zou moeten terugkeren naar Afghanistan, te vrezen dat hij als ex-lid van de taliban door hen als verrader zal worden gezien en gedood zal worden. Ter terechtzitting verklaart verzoeker evenwel dat hij nooit lid is geweest van de taliban en nooit opdrachten voor de taliban heeft uitgevoerd, maar dat hij wel werd verdacht van spionage. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij en zijn familie tegen de taliban waren, hoewel zijn neven tot de taliban behoorden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Wat betreft de foto van verzoeker met een wapen (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), merkt de Raad op dat, nog daargelaten dat deze privéfoto een fotokopie is en er aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), deze foto alleen al door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie biedt wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto vormt bijgevolg geen objectief bewijs voor het beweerde lidmaatschap van verzoeker bij de taliban.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift eveneens twee foto's van documenten (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Deze stukken zijn echter niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) zodat de Raad geen kennis kan nemen van de verdere inhoud ervan. Bovendien laat verzoeker na om verdere toelichting te geven bij deze documenten en merkt de Raad op dat op één van de twee foto's van de documenten "ALP" is geschreven. Deze stukken kunnen dan ook geenszins verzoekers problemen met de taliban staven.

Wat betreft de foto van drie mannen – waarvan één man een wapen draagt – die verzoeker bij zijn op 29 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 4), dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvullende nota geen enkele toelichting geeft over wat hij met

deze foto wenst aan te tonen. Bovendien is deze privéfoto opnieuw louter een fotokopie waaraan slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) en kan worden herhaald dat deze foto alleen al door mogelijke encensering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie biedt wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Ook deze foto bevat bijgevolg geen objectief bewijs voor het beweerde lidmaatschap van verzoeker bij de taliban.

De stukken die verzoeker bij zijn op 29 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt en die door hem louter worden omschreven als “brieven” (aanvullende nota verzoeker, stuk 4), zijn tot slot evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 het PR RvV, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

Gelet op al het voorgaande hecht de Raad geen geloof aan de beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker een ex-lid van de taliban is en dat hij voor de taliban opdrachten zou hebben uitgevoerd. Verzoekers vraag om opnieuw gehoord te worden door het CGVS is bijgevolg niet dienstig.

Het betoog van verzoeker en de door hem bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota gevoegde stukken zijn niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaan om in navolging van de adjunct-commissaris te besluiten dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden willen doden omdat zij hem van verklikking aan en samenwerking met de toenmalige Afghaanse lokale politie en *Arbaki* verdenken of omdat zij hem, als ex-lid, als verrader zouden beschouwen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Daarnaast stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het algemeen bekend is dat Afghaanse mannen die het land verlaten om internationale bescherming aan te vragen in het Westen op weinig sympathie en mededogen kunnen rekenen van de taliban in het geval van een terugkeer. Volgens hem houdt dit dan ook in dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat

kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan,

evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “Guidance Note” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker is een Afghaanse man van 31 jaar die Afghanistan volgens zijn verklaringen heeft verlaten rond maart 2021 (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 37). Hij was dus ongeveer 28 jaar toen hij Afghanistan verliet, zodat ervan uitgegaan kan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en 12) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij de in Afghanistan geldende religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of daarvan zou worden beticht, dan wel waaruit kan blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas en problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer. Verzoeker stelt weliswaar in zijn verzoekschrift dat de taliban “– die het gehele grondgebied controleert –” er thans uiteraard van op de hoogte zijn dat hij niet meer in Afghanistan verblijft, doch hij laat na dit betoog verder uit te werken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, waar hij nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden willen doden omdat zij hem van verklikking aan en samenwerking met de toenmalige Afghaanse lokale politie en *Arbaki* verdenken of omdat zij hem, als ex-lid van de taliban, als een verrader zouden beschouwen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Verder oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Door louter aan te voeren dat er thans in Afghanistan extreme armoede heerst en er zelfs sprake is van hongersnood en dit bovenop de massale mensenrechtenschendingen en een totaal gebrek aan een rechtsstaat, doet verzoeker hieraan geen afbreuk.

Verzoekers betoog dat het non-refoulementbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden, is niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Te dezen oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel is in deze niet dienstig. Het komt de adjunct-commissaris immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN